

Lauren Weisberger

Champagne in Chateau Marmont

De jongen achter de piano

Toen de metro eindelijk met piepende remmen stopte op het station van Franklin Street, was Brooke bijna misselijk van de zenuwen. Ze keek voor de tiende keer in even zoveel minuten op haar horloge en probeerde zichzelf ervan te overtuigen dat dit niet het einde van de wereld was; haar beste vriendin Nola zou het haar heus wel vergeven – móést het haar vergeven, ook al was ze onaanvaardbaar laat. Terwijl ze zich door de drommen forenzen in het spitsuur een weg baande naar de uitgang hield ze instinctief haar adem in tussen al die vreemde lijven, en ze liet zich meevoeren naar het trappenhuis. Op de automatische piloot haalden Brooke en haar medereizigers allemaal hun mobiele telefoon uit hun tas of jaszak; ze vormden zijgend een lange, rechte rij en beenden zombieachtig als geoefende soldaten via de rechterzijde de betonnen trap op, uitdrukkingloos naar het schermpje in hun handpalm starend.

‘Shit!’ hoorde ze een dikke vrouw ergens vooraan uitroepen, en een paar tellen later wist ze wat de reden van die kreet was. De regen striemde zonder waarschuwing in haar gezicht zodra ze het portiek uit kwam. Wat twintig minuten nog eerder een tamelijk frisse, maar niet onaardige avond voor maart was geweest, werd nu beheerst door een ijskoude, ellendige plensbui, met striemende wind en harde regen die het onmogelijk maakten om droog te blijven.

‘Godver!’ luidde haar bijdrage aan de kakofonie van krachttermen die overal om haar heen werden geuit door mensen die moeizaam een paraplu uit hun aktetas tevoorschijn haalden of een krant boven hun hoofd hielden. Aangezien ze na haar werk eerst naar huis was ge-

sneld om zich om te kleden, had Brooke niets anders bij zich dan een minuscuul (zij het schattig) tasje om zich te beschermen tegen de plensbui. *Vaarwel, kapsel*, dacht ze toen ze begon aan de sprint van drie straten naar het restaurant. *Ik zal je missen, oogmake-up. Het was leuk jullie ontmoet te hebben, schitterende nieuwe suède laarzen die me een half weeksalaris hebben gekost.*

Brooke kwam drijfnat aan bij Sotto, het piepkleine, eenvoudige buurtrestaurantje waar Nola en zij twee of drie keer peer maand afspraken. Hun pasta was niet de beste van de stad – waarschijnlijk niet eens de beste van de straat – en de inrichting was niets bijzonders, maar Sotto had andere, belangrijkere pluspunten: redelijk geprijsde wijn per goed gevulde karaf, tiramisu om een moord voor te doen en een zeer aantrekkelijke gastheer, die voor Brooke en Nola altijd het rustigste tafeltje achterin reserveerde, louter omdat ze er al zo lang kwamen.

‘Hallo, Luca,’ begroette Brooke de eigenaar, terwijl ze haar wollen jasje uittrok en haar best deed niet de hele boel nat te spatten. ‘Is ze er al?’

Luca legde onmiddellijk een hand over de telefoon en wees met een potlood over zijn schouder. ‘Vaste tafel. Vanwaar dat sexy jurkje, *cara mia*? Wil je je eerst even afdrogen?’

Ze streek met vlakke handen haar getailleerde zwarte jersey jurkje glad en hoopte vurig dat Luca gelijk had: dat het jurkje sexy was en dat ze ermee door kon. Ze was het jurkje gaan beschouwen als haar ‘uniform’: ze droeg het naar vrijwel ieder optreden van Julian, met hoge hakken, sandaaltjes of laarzen eronder, afhankelijk van het weer.

‘Ik ben al zo laat. Doet ze moeilijk en aangebrand?’ vroeg Brooke, terwijl ze met beide handen haar haar kneedde in een wanhopige poging het te behoeden voor een pluisaanval.

‘De karaf is al halfleeg en ze heeft haar telefoon nog niet één keer weggelegd. Ik zou maar gauw naar binnen gaan.’

Ze gaven elkaar drie zoenen op de wang – in het begin had Brooke bezwaar gemaakt tegen dat aantal, maar Luca stond erop – alvorens Brooke diep inademde en naar hun tafeltje liep. Nola zat er keurig bij op het bankje: het jasje van haar pak hing over de rugleuning en haar donkerblauwe kasjmier truitje liet haar strakke, welgevormde armen

bloot en stak mooi af bij haar schitterende olijfkleurige huid. Haar schouderlange haar was in laagjes geknipt, stijlvol en sexy; de highlights glansden onder de zachte verlichting van het restaurant en haar make-up zag er dauwfris uit. Als je haar zo zag zitten, zou je niet zeggen dat Nola nog niet zo lang geleden twaalf uur op de effectenbeurs in een headset had zitten brullen.

Brooke en Nola hadden elkaar pas leren kennen in het tweede semester van hun laatste jaar op Cornell, al kende Brooke – net als de rest van de school – Nola voor die tijd wel van gezicht; ze had altijd evenveel angst als fascinatie bij haar opgeroepen. Anders dan haar medestudenten, die rondliepen in hoodies en op Uggs, droeg Nola – met haar modellenfiguur – altijd laarzen met hoge hakken en een blazer, en nooit, maar dan ook nooit een paardenstaart. Ze had in haar jeugd op chique kostscholen gezeten in New York, Londen, Hongkong en Dubai, de plaatsen waar haar vader werkte voor een beleggingsmaatschappij, en ze had de vrijheid genoten die hoort bij het leven van een enig kind van wie beide ouders het buitengewoon druk hebben.

Het was dan ook een raadsel hoe ze op Cornell terechtgekomen was, in plaats van Cambridge of Georgetown of de Sorbonne, maar er was niet veel fantasie voor nodig om in te zien dat het haar weinig deed. Terwijl de andere studenten probeerden lid te worden van een studentenvereniging, samen gingen lunchen bij de Ivy Room en dronken werden in de diverse bars van Collegetown, was Nola erg op zichzelf. Af en toe vingen ze wel een glimp op van haar leven – de veelbesproken verhouding met een docent archeologie en het veelvuldig verschijnen van sexy, mysterieuze mannen op de campus die net zo snel weer verdwenen – maar Nola woonde voornamelijk gewoon colleges bij, haalde hoge cijfers en maakte op vrijdagmiddag altijd meteen dat ze wegkwam, terug naar Manhattan. Toen de twee meiden in het laatste jaar elkaars werk moesten beoordelen tijdens een workshop creatief schrijven, was Brooke zo onder de indruk dat ze haast geen woord kon uitbrengen. Nola leek zoals gewoonlijk tamelijk onaangedaan, maar toen ze een week later Brookes eerste artikel terugkreeg – een fictief verhaal waarin de hoofdpersoon worstelde met haar uitzending naar Congo voor het Peace Corps – was dat voorzien

van doordacht commentaar en suggesties die getuigden van inzicht. Op de laatste bladzijde, na haar uitgebreide, serieuze feedback, had Nola neergekrabbeld: ‘ps: misschien nog een seksscène in Congo?’ Daar had Brooke zo hard om moeten lachen dat ze even het lokaal uit was gelopen om tot bedaren te komen.

Na de les had Nola Brooke uitgenodigd om mee te gaan naar de koffiehoeke in het souterrain van een van de faculteitsgebouwen, een plek waar Brooke en haar vriendinnen nooit kwamen, en binnen een paar weken ging ze ieder weekend met Nola mee naar New York. Na al die jaren was Nola nog steeds te *fabulous* voor woorden, maar Brooke putte troost uit het feit dat haar vriendin in tranen uitbarstte als het journaal soldaten toonde die terugkeerden uit oorlogsgebied, dat ze stiekem verlangde naar huisje-boompje-beestje in een buitenwijk, hoewel ze daar in het openbaar altijd heel neerbuigend over deed, en dat ze als de dood was voor keffende hondjes (behalve voor Walter, de hond van Brooke).

‘Helemaal goed. Nee, aan de bar is prima,’ zei Nola in haar mobiel-tje, en ze keek even naar Brooke voordat ze geërgerd haar opsloeg. ‘Nee, je hoeft geen tafeltje te reserveren, we zien wel hoe het loopt. Ja, klinkt goed. Tot dan.’ Ze verbrak de verbinding en greep meteen naar de rode wijn en schonk voor zichzelf een nieuw glas in, voordat ze aan Brooke dacht en ook voor haar een glas pakte.

‘Ben je erg kwaad op me?’ vroeg Brooke, die haar jas over de stoel naast de hare vlijde en haar natte tasje op de zitting legde. Ze nam een grote slok en genoot van het gevoel van de alcohol die over haar tong gleed.

‘Kwaad, waarom? Omdat je me hier een half uur in mijn eentje hebt laten zitten?’

‘Ik weet het, het spijt me echt. Het was vandaag een ramp op mijn werk. Twee fulltimers hadden zich ziek gemeld – nogal verdacht, als je het mij vraagt – en de rest moest hun diensten opvangen. Maar ja, als we ook eens bij mij in de buurt zouden afspreken, zou ik misschien op tijd zijn...’

Nola stak een hand op. ‘Je boodschap is duidelijk. Ik waardeer het heus wel dat je helemaal hierheen komt. Maar ik heb weinig zin om in Midtown West te gaan eten.’

‘Wie had je aan de telefoon? Was dat Daniel?’

‘Daniel?’ Nola keek haar niet-begrijpend aan. Ze staaarde naar het plafond terwijl ze haar geheugen leek af te speuren. ‘Daniel, Daniel... o, die! Nee, die ben ik alweer vergeten. Begin vorige week heb ik hem meegenomen naar een feestje van mijn werk en toen deed hij heel raar. Superverlegen. Nee, dit ging over een date voor morgen, via Match.com. De tweede deze week. Sinds wanneer ben ik zo’n treurig geval geworden?’ verzuchtte ze.

‘Kom op, zeg. Je bent helemaal geen...’

‘Wel waar. Het is treurig dat ik mijn vriendje uit mijn studententijd nog steeds beschouw als mijn enige “echte” relatie terwijl ik bijna dertig ben. En het is ook treurig dat ik me heb ingeschreven bij allerlei datingsites en dat ik van al hun diensten gebruik maak. Maar het al-lertreurigst – dat grenst aan het onaanvaardbare – is nog wel dat ik bereid ben dat op te biechten aan iedereen die het horen wil.’

Brooke nam nog een slok wijn. ‘Ik ben niet bepaald “iedereen die het horen wil”.’

‘Je weet best wat ik bedoel,’ zei Nola. ‘Als jij nou de enige was die op de hoogte is van mijn vernedering, zou ik er nog wel mee kunnen leven, maar het lijkt wel of ik zo gehard ben door de humiliante...’

‘Goed woord.’

‘Dank je, dat was vandaag het woord van de dag op mijn taalkalender. Maar goed, ik ben dus zo gehard door die *humiliante* situatie dat ik geen filter meer heb. Gisteren nog heb ik een kwartier lang aan een van de hoogste bazen van Goldman staan uitleggen wat het verschil is tussen de mannen op Match en de mannen op Nerve. Onvergeeflijk.’

‘Vertel eens wat meer over je date van morgen,’ zei Brooke, in een poging van onderwerp te veranderen. De situatie rondom Nola’s vriendjes was niet bij te houden. Het was niet alleen lastig te onthouden om wie het deze week weer ging – op zich al een hele uitdaging – maar het was ook onduidelijk of ze nu snakte naar een vaste relatie of dat ze juist niets moest hebben van vastigheid en alleen maar single en *fabulous* wilde zijn, om van het ene bed in het andere te duiken. Nola was zo veranderlijk als het weer; haar stemming kon omslaan als een blad aan een boom. Brooke vroeg zich voortdurend af of de man van de week nou ‘fantastisch’ of ‘een complete ramp’ was.

Nola sloeg haar lange wimpers neer en vormde met haar glanzende lippen dat typische pruilmondje, waarmee ze erin slaagde van alles tegelijk uit te drukken: ‘ik ben kwetsbaar’, ‘ik ben lief’ en ‘ik wil dat je me verslindt’. Het was duidelijk dat ze van plan was zeer uitgebreid antwoord te geven.

‘Bewaar dat maar voor de mannen, schat. Bij mij werkt het niet,’ loog Brooke. Nola was niet knap in traditionele zin, maar dat deed er niet veel toe. Ze had zo’n fantastische uitstraling en kwam zo zelfverzekerd over dat zowel mannen als vrouwen regelmatig van haar in de ban raakten.

‘Hij klinkt veelbelovend,’ zei ze een tikkeltje treurig, ‘maar het zal wel weer een kwestie van tijd zijn voordat hij met iets onvergeeflijks op de proppen komt. Tot die tijd ga ik ervan uit dat hij perfect is.’

‘Wat voor iemand is het?’ drong Brooke aan.

‘Hmm, even denken. Hij heeft in zijn studietijd in het skiteam gezeten; dat is de reden dat ik hem überhaupt heb aangeklikt. Verder is hij twee seizoenen skileraar geweest, eerst in Park City en later in Zermatt.’

‘Tot nu toe alleen maar perfectie.’

Nola knikte. ‘Juist. Hij is ongeveer een meter tachtig, goed gebouwd – althans, dat beweert hij – met asblond haar en groene ogen. Hij woont pas een paar maanden in New York en kent hier nog niet zo veel mensen.’

‘Daar ga jij verandering in brengen.’

‘Ja, ik denk het wel...’ Weer dat pruilmondje. ‘Maar...’

‘Wat is nou het probleem?’ Brooke schonk hun glazen weer vol en knikte naar de ober toen die vroeg of hij hun vaste bestelling kon brengen.

‘Nou, zijn baan... Bij “beroep” heeft hij “artiest” ingevuld.’ Ze sprak het woord uit alsof ze ‘pornograaf’ zei.

‘Ja, en?’

‘En? Wat moet dat voorstellen, “artiest”?’

‘Eh, volgens mij kan het een heleboel betekenen. Schilder, beeldhouwer, muzikant, schrijver—’

Nola sloeg een hand tegen haar voorhoofd. ‘Hou toch op. Het betekent maar één ding en dat weet jij net zo goed als ik: werkloos.’

‘Iedereen is tegenwoordig werkloos. Het wordt bijna chic.’

‘Schei uit. Iemand die even geen baan heeft door de recessie, daar kan ik wel mee leven. Maar een *artiste*? Daar word ik niet goed van.’

‘Nola, wat een onzin! Er zijn genoeg mensen – duizenden, misschien wel miljoenen – die de kost verdienen met hun kunst. Ik bedoel, neem nou Julian, die is muzikant. Had ik dan nooit iets met hem moeten beginnen?’

Nola deed haar mond open om iets te zeggen, maar bedacht zich. Er viel een ongemakkelijke stilte.

‘Wat wilde je zeggen?’ vroeg Brooke.

‘Niks. Nee, niks, je hebt gelijk.’

‘Wacht even. Wat wilde je zeggen? Zeg het nou maar gewoon.’

Nola draaide haar wijnglas rond aan de steel, en ze zag eruit alsof ze overal liever had willen zijn dan hier. ‘Ik wil niet zeggen dat Julian niet heel veel talent heeft, maar...’

‘Maar wat?’ Brooke boog zich dichterbij Nola toe, zodat ze haar wel moest aankijken.

‘Ik weet niet of ik hem wel muzikant zou noemen. Toen je hem leerde kennen, was hij iemands assistent, en nu moet jij hem onderhouden.’

‘Inderdaad, toen ik hem leerde kennen was hij stagiair,’ zei Brooke, die haar irritatie maar moeilijk kon verbergen. ‘Hij had een stageplaats bij Sony om de muziekindustrie beter te leren kennen. Te kijken hoe het er daar aan toe gaat. En zal ik je eens wat zeggen? Dankzij de relaties die hij daar heeft opgedaan, heeft hij eindelijk écht aandacht gekregen. Als hij daar niet iedere dag zijn best had gedaan om zich onmisbaar te maken, denk je dat het hoofd A&R dan de tijd genomen zou hebben om naar zijn optreden te gaan kijken?’

‘Dat weet ik wel, alleen...’

‘Hoe kun je dan zeggen dat hij niks uitvoert? Denk je er echt zo over? Ik weet niet of je het beseft, maar hij heeft zich de afgelopen acht maanden opgesloten in een studio in Midtown om een album op te nemen. En heus niet zomaar uit ijdelheid. Sony heeft hem een *artiestencontract* aangeboden – daar heb je dat woord weer – en hem een voorschot betaald. Als dat in jouw ogen geen werken is, weet ik het ook niet meer.’

Nola stak haar handen op om aan te geven dat ze zich gewonnen gaf en liet haar hoofd hangen. ‘Natuurlijk. Je hebt gelijk.’

‘Je klinkt niet erg overtuigd.’ Brooke begon op de nagel van haar duim te bijten. Er was niets meer over van de verlichting die de wijn haar had bezorgd.

Nola speelde met haar salade. ‘Er worden toch tig platencontracten uitgeschreven, voor iedereen die maar het kleinste beetje talent heeft? Ze gaan ervan uit dat één grote hit de kosten van al die kleine flops ruimschoots zal dekken.’

Brooke stond versteld van de kennis van de muziekwereld die haar vriendin tentoonspreidde. Julian sloeg haar voortdurend met diezelfde theorie om de oren wanneer hij het belang van zijn eigen platencontract wilde afzwakken; hij noemde het zelf ‘de verwachtingen temperen’ van wat zo’n deal eigenlijk inhield. Maar uit Nola’s mond klonk het op de een of andere manier nog erger.

“‘Het kleinste beetje talent?’” Brookes stem was niet meer dan een fluistering. ‘Denk je echt zo over hem?’

‘Nauúrlijk denk ik zo niet over hem! Vat het nou niet persoonlijk op. Ik vind het alleen moeilijk, als je vriendin, om toe te zien hoe jij je nu al jarenlang uit de naad werkt om hem te onderhouden. Vooral omdat de kans dat het ooit wat wordt heel klein is.’

‘Ik stel je bezorgdheid op prijs, maar ik hoop dat je beseft dat ik er zelf voor heb gekozen om die tweede baan op een particuliere school erbij te nemen. Ik doe het niet omdat ik zo’n goed mens ben, maar omdat ik geloof in Julian en zijn talent en omdat ik weet – ook al ben ik kennelijk de enige – dat hij een fantastische carrière in het verschieft heeft.’

Brooke was onbeschrijfelijk gelukkig geweest – misschien nog wel blijer dan Julian zelf – toen hij haar acht maanden eerder had gebeld om over het aanbod van Sony te vertellen. Tweehonderdvijftigduizend dollar was meer dan ze samen in de komende vijf jaar zouden verdienen, en Julian kreeg de vrijheid om met dat geld te doen wat hij wilde. Hoe had ze ooit kunnen voorzien dat dat enorme bedrag hun alleen nog maar een grotere schuld zou opleveren dan ze al hadden? Van het voorschot moest Julian de studiohuur betalen, dure producers en geluidstechnici en alle apparatuur, reiskosten en de begeleidingsband.

Binnen een paar maanden was het geld al op geweest, lang voordat ze ook maar één dollar hadden kunnen besteden aan hun huur, vaste lasten of zelfs een etentje om het te vieren. En toen er eenmaal zo veel geld was uitgegeven om Julian te helpen doorbreken, leek het onzinnig om niet door te zetten. Ze hadden er al dertigduizend dollar eigen geld in gestoken – al hun spaargeld, dat ooit bedoeld was geweest als eerste inleg voor een eigen appartement – en nu ging er iedere dag méér doorheen. Het angstaanjagendst van alles was datgene wat Nola daar-net zo bruuut had uitgesproken: de kans dat die enorme hoeveelheid tijd en geld ooit iets zou gaan opleveren, was vrijwel nihil.

‘Ik hoop alleen dat hij beseft hoe enorm hij het heeft getroffen met een vrouw zoals jij,’ zei Nola, iets milder nu. ‘Ik kan je vertellen dat ik niet zo’n steun en toeverlaat zou zijn. Maar ja, dat is waarschijnlijk ook de reden waarom ik eeuwig alleen zal blijven...’

Gelukkig werd op dat moment hun pasta gebracht en ging het gesprek over op veiliger onderwerpen: de vraag of de vleessaus een dikmaker was, of Nola al dan niet om opslag moest vragen op haar werk en het feit dat Brooke zo’n hekel had aan haar schoonouders. Toen Brooke begon over de rekening zonder tiramisu en zelfs geen koffie te bestellen, keek Nola haar bezorgd aan.

‘Je bent toch niet boos op me?’ vroeg ze toen ze haar creditcard in het leren mapje met de rekening schoof.

‘Nee,’ loog Brooke. ‘Ik heb gewoon een lange dag achter de rug.’

‘Waar ga je nu naartoe? Zullen we nog wat gaan drinken?’

‘Julian heeft een... Hij moet optreden.’ Brooke bedacht zich op het allerlaatste moment. Het liefst had ze helemaal niets gezegd over vanavond, maar het voelde raar om tegen Nola te liegen.

‘O, leuk!’ zei Nola opgewekt, en ze goot haar laatste beetje wijn naar binnen. ‘Kun je gezelschap gebruiken?’

Ze wisten allebei dat Nola eigenlijk geen zin had om naar het optreden te gaan, en dat was niet erg, want Brooke had ook liever niet dat ze meeging. Haar vriendin en haar echtgenoot konden best goed met elkaar opschieten, en dat was genoeg. Ze stelde Nola’s beschermde opstelling op prijs en wist dat die goed bedoeld was, maar het was geen prettig idee dat je beste vriendin voortdurend kritiek had op je man – en dat hij nooit goed genoeg was.